

Svájc

legmagasabb csúcsa

A Dufour Spitze

A Monte Rosa hegyeinek látképe a Gornergrat felől

HAz Alpok tíz legnagyobb csúcsából kilenc Svájcban található, csak éppen a listavezető Mont Blanc emelkedik a francia–olasz határon. A másodiknak és egyben Svájc legmagasabb csúcsának számító Dufour Spitze az országba látogató turisták előtt talán nem annyira ismert, mint a Matterhorn vagy a Jungfrau, de aki megfelelő tapasztalattal rendelkezik és a fáradságot

sem sajnálja, nagyon szép túrát tehet a 4634 méter magas csúcsra.

A csúcs névadója, Guillaume Henri Dufour (1787–1875) svájci tábornok, katonapolitikus, térképész korának kimagasló egyénisége volt. A függetlenségre törekvő katolikus kantonok elleni győztes hadjárat főparancsnokaként szerepet játszott Svájc területi egységének megőrzésében, de részt vett a Vöröskereszt

megalakításában is. Kartográfusként nevéhez fűződik az ország topográfiai térképének megalkotása.

A legtöbb csúcshoz hasonlóan a Dufour Spitze is különböző nehézségű utakon közelíthető meg. Először mi is Európa legmagasabban fekvő menedékháza, a Signalkuppe csúcsán, 4554 méteren épült Margherita felől terveztük a túrát, de a változékony időjárás és az akklimatizációs

túrákon, de főképp a Matterhornon begyűjtött izomláz miatt a „könnyebb” utat választottuk, tehát a Monte Rosa Hüttéből indultunk. A menedékház a Zermatt–Gornergrat kisvasút utolsó előtti megállója, a Rotenboden felől két-három órás sétával érhető el. Az említett Zermatt–Gornergrat útvonalat egyébként gyalog is érdemes végigjárni, egyrészt azért, mert 3000 méter fölé vezetve kiváló bemele-

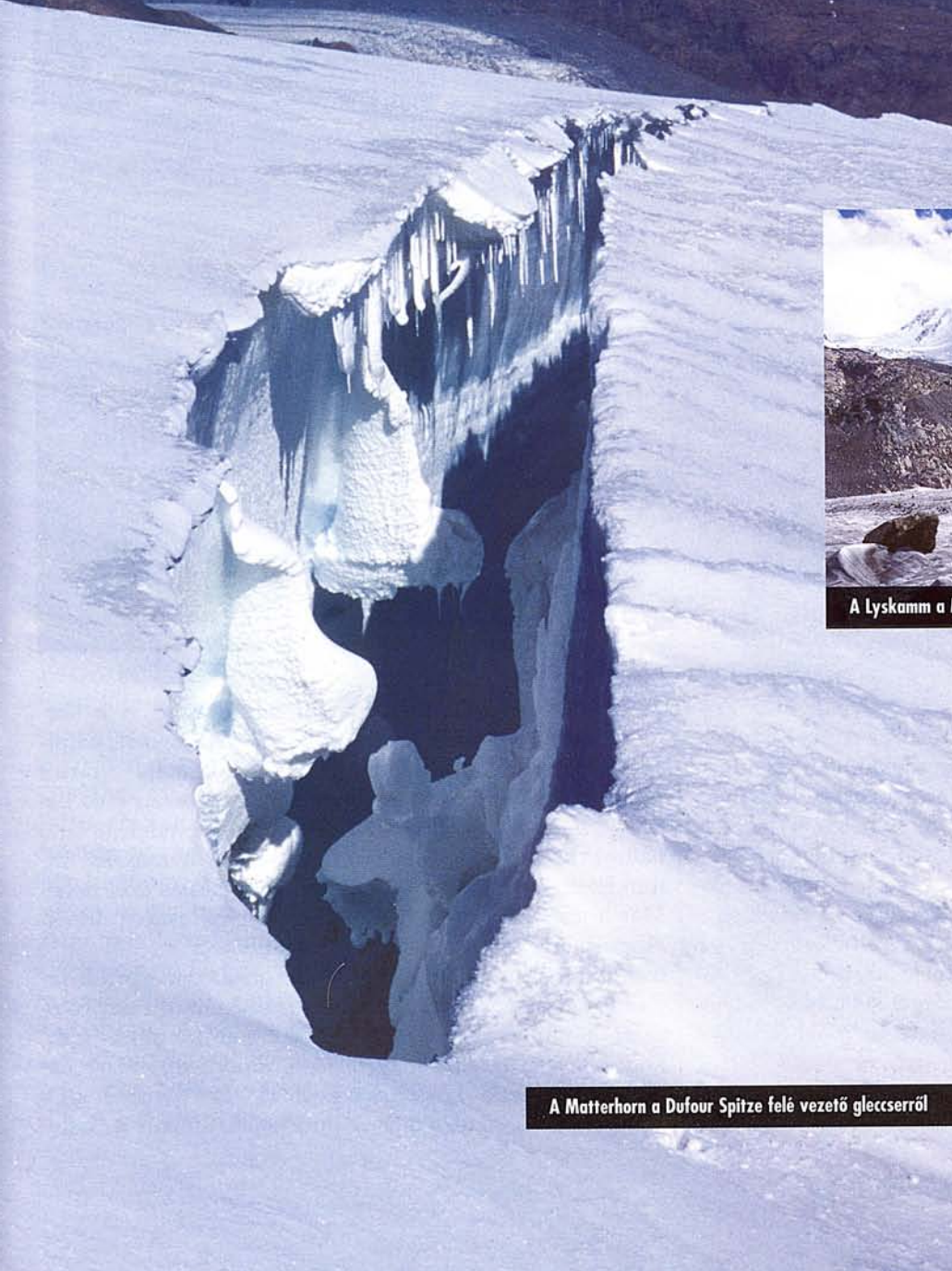

gítési lehetőséget kínál, másrészt a Gornergrat felől jó időben megcsodálhatjuk a környék híres négyezreseit, a Nordendtől a Lyskammon keresztül a Matterhornig. Az oda-vissza útra a vonatjegyet ráadásul éppen elég egyszer is megvenni, amikor a csúcstúra előtt háromnapos cuccal a Hütte felé igyekszünk. A menedékházba mindenképpen a csúcstúra előtti napon kell érkezni, mert az éjjel kettőkor indul. A Nordend és a Dufour felé az útvonal sokáig közös, tehát a sötétben nyugodtan indulhatunk a vezetett partik után, valószínűleg jó irányba fogunk menni.

Hajnalban tehát háromfős lelkes csapatunk (Móni, Nándi és jómagam) is beállt a sorba, és körülbelül

A Lyskamm a Monte Rosa Hütte felé vezető gleccserről

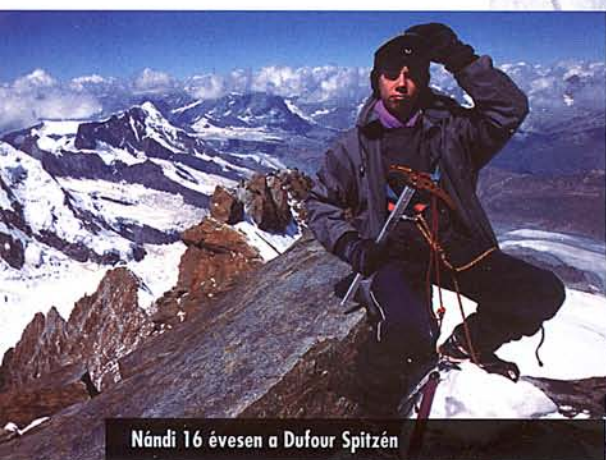
A Matterhorn a Dufour Spitze felé vezető gleccserről

25–30 mászó társaságában elindultunk felfelé. Alig emelkedtünk néhány métert, amikor az eső szemerkélni kezdett. A csoportok néhány áthajló szikla alá húzódtak. Először azt gondoltam, csak a „szerelvényigazítás” vált hirtelen sürgőssé az eső miatt, de aztán csak nem akartunk elindulni. Mindenki az idő javulását várta. Lassan három óra lett, és még alig haladtunk vala-

mit. Ha tudtuk volna az utat, biztosan nem töltöttük volna itt az időt, de napkeltéig a többiekkel akartunk maradni.

Végre elállt az eső, elindultunk. Néhányan a csúcs felé, a legtöbben visszafelé. Nem baj, legalább nincs tömeg. Kisvártatva egy korábban már visszafordult hatfős társaság előzött meg bennünket, majd fél óra múlva már újra szembe jöttek. „Á, rossz az idő, mégis lemegyünk.” Nekünk eszünk ágában sem volt visszafordulni. Az alapjában csillagos égen volt ugyan pár felhő, de a távoli hófödte csúcsok is ellát-

Nándi 16 évesen a Dufour Spitzén

tunk. Előző nap még Zermattban, az Alpin Központban érdeklődtem az időjárásról, azt válaszolták, ilyen lesz egész héten, se jobb, se rosszabb, és a hivatásos hegyi vezetők is járnak. Nekünk ennyi elég is volt.

A 2795 méteren fekvő háztól jó 300 méter szintkülönbséget kellett köves terepen haladni, majd elértük a gleccsert. Az idei meleg nyáron a hóhatár még ennél is magasabban húzódott.

Még sötétben vettük fel a hágóvasakat, amelyeket persze elfelejtettünk Móni új bakancsára beállítani. Még szerencse, hogy volt nálunk két kis villáskulcs, mindenesetre eltelt az idő. Már csak néhány kisebb csoport igyekezett a csúcs felé, tőlük szépen lemaradtunk. A gleccser alsó szakaszán hatalmas hasadékokon kellett átugrálni, majd szelíd emelkedő következett. A nap időközben a ge-

rinc fölé kúszott, s a környék négyezreseinek páratlan panorámája tárult elénk. Egy hosszú íves kanyar után meredek hólejtő következett, a mászást ráadásul hatalmas szél nehezítette. Egy csapat innen fordult vissza.

Lassan 4000 méter fölé jutottunk. Amikor nem fotózással töltöttem az időt, azon tűnődtem, miért kapott ez az útvonal PD-minősítést, amikor a Sasfé-

Utunk gleccserhasadékok között vezetett

szek–Mont Blanc-út csak PD-mínusz. Egy pihenő során azt találtuk ki Nándival, biztosan azért, mert itt a Monte Rosa Hüttétől a csúcsig már nincs menedékház vagy épített bivak. Aki csúcsot akar mászni, egy nap alatt kell a közel 2000 méter szintkülönbséget leküzdenie, és visszaérni a Monte Rosába, vagy bivakolhat a gleccseren.

Az út felső szakasza könnyű sziklamászás, majd kb. 4500 méteren egy újabb hólejtő következett. Móni úgy érezte, eddig bírta, inkább pihent az éles gerinc szikláinak között, amíg visszaértünk. Nándival kihasználtuk a lehetőséget, ott hagyunk mindent, ami eddig felesleges volt, kantárt, tartalékkötelet, karabinereket. A köztünk lévő kötélnek kívül csak a fényképezőgépet vittük magunkkal. A meredek hólejtő után meglepetés várt ránk. Újabb szikla. Kicsit keményebb, mint az előbbi mászás. Innen viszont már tényleg látszott a csúcskereszt. Csak két kis csapat volt előttünk. A csúcs előtt aztán jött a feketelevés. Kicsiny párkány felett, két szikla között meredek jéglejtő, rajta vékony kötél, félig a jégbe fagyva. Ez még nem is lett volna probléma, de az előttünk lévő négy mászó csak nagy ügyelbajjal jutott fel rajta. Lehetetlen helyen várakoztunk, közben a kezem lassan a sziklához fagyott. Eddig észre sem vettem a hideget, most gyorsan kesztyűt kellett húznom, így is csak percek múlva tudtam mozgatni minden ujjam. Legalább negyedóra telt el, mire szabaddá vált az út és indulhattunk. A négyes azután a csúcskereszt környékét is úgy beszötte, mint a pók. A csúcsfotót a kereszt-

tel szemközti sziklán készítettük el. Most már értettem, miért kapott PD-minősítést az útvonal. Könnyű, de azért a Mont Blancnál egy fokozattal tényleg nehezebb. Talán nem véletlen, hogy a Dufour Spitzét csak közel 70 évvel a Mont Blanc első megmásítása után, 1855-ben hódították meg először.

A csúcson nem sokat időztünk. Se csoki, se sör, és a sorban állást is el szeretjük volna kerülni. Mindenkünk a hátizsákban volt, azaz a kötéllel egyetemben, ami a jégen történő ereszkedésnél felettebb hasznos lett volna. A jéglejtő rövidnek tűnt, annál nagyobbat lehetett viszont róla esni. Gyorsan teljesítettük, mielőtt még aggódni kezdtünk volna, és onnan már pillanatok alatt a zsákoknál voltunk. A csúcs helyett 4500 méteren ebédeltünk, pihentünk. Már jóval elmúlt dél, mire elindultunk. A lefelé vezető út simának tűnt, nem siettünk, a felső sziklás részt elhagyva kényelmesen tudtunk haladni. A gleccser alsó szakaszát már „ismerjük”, de néha még így is feladta a leckét. Itt-ott a köztünk lévő kötélnél hossz alig volt elegendő, amikor az árokszerű repedéseken ugráltunk át. Létezik ugyan egy kerülő út, amely lefelé haladva balra esik, de felfelé is itt jöttünk, ezért nem kerestük. Az alsó sziklás szakasz és a gleccser határa ideális bivakhelynek bizonyult, elég lapos és víz is volt bőséggel.

Tizenöt órás út után lassan megérkeztünk a Monte Rosa Hüttébe. Túl gyorsak nem voltunk, de felejthetetlen élményekkel lettünk gazdagabbak. Kár lett volna hamarabb visszafordulni!

Makleit László
(Szöveg és kép)